

skilt fra Manden, ihvorvel hun sandsynligvis i mange Tilfælde er ganske uden Skyld i, at Manden har modtaget denne Fattighjælp. Ogsaa denne Bestemmelse ønskede vi skulde fjernes. Saa er der endelig det Punkt, som det hovedsageligt kommer an paa, Spørgsmaalet om, hvor meget der skal ydes til de trængende. I saa Henseende overlades Afgørelsen efter den nuværende Lov til et fuldstændig frit Skøn hos Kommunerne, og det er navnlig dette Skøn, der i en stor Del Kommuner har fremkaldt stor Misfornøjelse, idet mange af dem, der have faaet Alderdomsunderstøttelse, føle sig forurettede, fordi der er tildelt dem en alt for ringe Understøttelse. I Stedet for dette Skøn kunde vi fra vor Side ønske at sætte faste Takster. Dette Ønske om de faste Takster har jo ofte været fremme og har ogsaa været berørt i Tinget under tidligere Debatter. Men jeg tror, at naar vi skulde sætte faste Takster, som skulde vise sig tilfredsstillende, vilde vi komme til at foreslaa noget, som vi frygte for vilde støde paa Modstand og sandsynligvis ikke vilde kunne blive gennemført, idet vi fra vor Side se saaledes paa Tingene, at de faste Takster maa være ret rigelige, naar de ikke skulde virke paa en uretfærdig Maade i mange forskellige Tilfælde. Derfor have vi ikke gaaet til at foreslaa absolut faste Takster i Lovforslaget, men have ment ved Hjælp af en vis Skala at kunne begrænse det Skøn, som Kommunerne skulde udøve. Det er altsaa en Begrænsning af Kommunernes Skøn, som vi tillade os at foreslaa. Jeg skal ikke paa det nuværende Stadium komme nærmere ind derpaa, idet jeg, naar Lovforslaget kommer til første Behandling, nærmere skal begrunde den Maade, hvorpaa vi have tænkt os dette Skøn begrænset. Endnu et Punkt, som jeg skal omtale, er det, at vi naturligvis ønske, at der skal anvendes større Beløb i det hele taget til Alderdomsforsørgelse, end der nu anvendes, og at disse Beløb navnlig skulde bringes til Veje ved et betydelig forøget Tilskud fra Statens Side, som vi dog ikke tro er uoverkommeligt for Statskassen, men som dog vil være ret betydeligt i Forhold til, hvad der ydes nu. Ogsaa i saa Henseende er der kommet Ønsker frem. Jeg henviser saaledes til, at der, da vi havde Tillægsbevillingsloven til første Behandling, fra flere Sider blev fremhævet, at Staten burde gaa videre med Hensyn til at yde Bidrag til Alderdomsforsørgelse, end den bestaaende Lov tillader. I Princippet tror jeg,

at vi ere i Overensstemmelse med, hvad der ønskes fra mange Sider. Tilbage staar kun at spørge om Maaden, hvorpaa vi have søgt at gennemføre det, men herom haaber jeg, at vi ved Forhandling maa kunne opnaa et godt Resultat. Med disse faa Ord skal jeg tillade mig at anbefale vort Forslag til det høje Tings Velvilje.

Formanden (Sofus Høgsbro): Eksemplarer af det forelagte Lovforslag ville blive omdelte.

Der er i Dag ikke mere at foretage, men forinden jeg angiver Dagsordenen for næste Møde, skal jeg bemærke, at jeg haaber, at det af Hensyn til Udvalgets Arbejde vil kunne lykkes at undgaa at holde Møde her i Tinget paa Onsdag.

Næste Møde holdes i Morgen Middag Kl. 1 og Dagsordenen er da:

1) *Anden Behandling af:*

Forslag til Lov om Stempelfrihed for visse Opsigelser.

2) *Anden Behandling af:*

Forslag til Lov om Forandringer i Lov om Lønninger ved Toldvæsenet af 2den Juli 1880 samt senere hertil sig sluttende Love.

3) *Første Behandling af:*

Forslag til Lov om Tillæg til Lov af 8de Maj 1894 om Adgang til at afløse Tiender.

4) *Tredje Behandling af:*

Forslag til Lov om Kystsikring.

Mødet hævet Kl. 4. 20.